

Η στάση μπροστά στον θάνατο.

Ιερομόναχος Ιουστίνος

Θάνατος.

Κάποτε στον προθάλαμο μιας εντατικής καρδιολογικής μονάδος νοσοκομείου στην πρωτεύουσα βρέθηκαν δυο νέες γυναίκες. Η μια χτυπιόταν γιατί μέσα ήταν ένας μεγάλος στην ηλικία συγγενής της. Η άλλη, που ήταν έγκυος – και ήδη πολύτεκνη – ήταν πολύ ψύχραιμη, τόσο που η πρώτη εντυπωσιάσθηκε και τη ρώτησε ποιον είχε άρρωστο. «Τον άνδρα μου», απάντησε αυτή. Η άλλη τάχασε· στο πρόσωπό της ζωγραφίσθηκε εμβρόντητη απορία. Τέλος μίλησε: «Τον άνδρα σου! Και δεν σε νοιάζει;!»

«Πού να καταλάβει;», μας εξηγούσε όταν μας αφηγήθηκε τη σκηνή η συγκροτημένη και συγκρατημένη χριστιανή – είναι πρεσβυτέρα. «Πού να καταλάβει πως είχαμε αφήσει τους εαυτούς μας και τα παιδιά μας στα χέρια του Θεού». Και ο Θεός αντάμειψε την πίστη τους και ευλογεί την υπερπολύτεκνη τώρα οικογένεια, παιδιά και εγγόνια. Αυτή είναι η δυναμική της πίστεως!

* * *

Διαπιστώνουμε συνέχεια πόσο διαμετρικά αντίθετη είναι η στάση των απίστων από των πιστών μπροστά στον κίνδυνο του θανάτου. Και

ακόμη χειρότερη μπροστά στον ίδιο τον θάνατο! Ο αμελής στην πίστη και στον βίο άνθρωπος δεν μπορεί να καταλάβει ότι είμαστε χθεσινοί, κατά την έκφραση ενός φίλου του Ιώβ (8.9). Με τη φιλαυτία που τον κατέχει θεωρεί τον εαυτό του κάτι το ύψιστο, το παν ανά τους αιώνες! Δεν τον αγγίζει η προτροπή του σοφού Σειράχ να θυμάται τους πριν και τους μετά απ' αυτόν και να μη φοβάται την υπόθεση του θανάτου, αφού είναι νόμος του Κυρίου για όλους ανεξαιρέτως (41.3-4). Κλείνει τα μάτια μπροστά στον άφευκτο και γενικό νόμο. Οι πάντες θ' ακολουθήσουμε τον νόμο τούτο, θ' ακολουθήσουμε πίσω από τον θάνατο· πριν δε από μας φέρθηκαν έτσι – θέλοντας και μη – αναρίθμητοι, κατά τα λεχθέντα του ίδιου του Ιώβ (21.33). Ακόμη και ο μεγάλος βασιλιάς Δαβίδ «εκοιμήθη και προσετέθη προς τους πατέρας αυτού» (Πρ. 13.36). Ακόμη και ο γενάρχης εκείνου, ο Ισαάκ, «πέθανε και προστέθηκε στο γένος του» (Γεν. 35.29).

Άρα, αξιοθρήνητε άνθρωπε, «ποιος είναι [ο] άνθρωπος που θα ζήσει και δεν θα δει θάνατο; Θα σώσει τη ζωή του από το χέρι του Άδη;» (Ψαλμ. 88.49). «Τι λοιπόν; Εάν συ πεθάνεις, [θα μείνει] ακατοίκητη η υφήλιος;» (Ιώβ. 18.4). Κάθε στιγμή καταλήγουν τόσοι και τόσοι σ' όλο τον κόσμο. Αν πεθάνεις και συ, θα είσαι κάτι λιγότερο από σταγόνα στον ωκεανό των αναριθμήτων ανθρώπων που πέρασαν από τη γη. «Θα χάσει η Βενετιά βελόνι!» Το πολύτιμο για σένα σαρκίο δεν είναι ούτε καν μια σκόνη μέσα στην Ιστορία. Άλλο είναι το ατίμητο, η ψυχή σου, της οποίας δεν είναι «ισοστάσιος ο κόσμος» όλος (Τροπάριο Θ' Ωδής Μεγ. Τετάρτης) κατά τη διδασκαλία του Κυρίου (Ματθ. 16.26· Μάρκ. 8.36-37· Λουκ. 9.25).

* * *

Θέλεις, χοϊκέ άνθρωπε, να δεις την πραγματικότητα για το σαρκίο; Κάνε κουράγιο και παρακολούθησε μια ταφή. Ο νεκροθάφτης το μεταχειρίζεται σαν ένα σακί άχυρο. Οι άλλοι μπορεί να οδύρονται γύρω του, ο μακαρίτης μπορεί να ήταν το πιο λατρευτό τους πρόσωπο· μπορεί το σαρκίο αυτό να θεωρούσε τον εαυτό του σαν κάτι το ανεπανάληπτο στον πλανήτη. Και όμως για τον νεκροθάφτη δεν σημαίνει τίποτε. Όχι πως είναι οπωσδήποτε ψύχραιμος, πρότυπο φιλοσοφίας· απλώς εξοικειώθηκε και κάνει πια μια πράξη ρουτίνας ...

Τώρα, αυτή τη στιγμή, πιθανότατα μια μάνα κόπτεται και σπαράζει πάνω στην ταφόπλακα που σκεπάζει το μοναχοπαίδι της· μια σύζυγος

ολοφύρεται για τον άνδρα της· μια οικογένεια απορφανισμένη χτυπιέται για τον πατέρα της, το στήριγμά της.

Γι' αυτούς ο κόσμος και οι χάρες του διαγράφηκαν, δεν έχουν καμιά αξία. Ο ήλιος έχει σβήσει, παραδέρνουν μέσα στο σκοτάδι της απογνώσεως, ίσως προτιμούν και τον θάνατο ακόμη.

Ας αναλογισθούμε όμως· μετά από εκατό χρόνια ποιος θα σκέφτεται την οδύνη τους; Θα έχουν ξεχασθεί και ο νεκρός και οι ίδιοι που τον κλαίνει. Πόσοι θνητοί πέθαναν πάνω στη γη μας σ' όλες τις χιλιετηρίδες; τρισεκατομμύρια; τετράκις εκατομμύρια; Παρά ταύτα για ένα μόνο νεκρό το περιβάλλον του νομίζει τώρα ότι χάθηκε το σύμπαν!

Ιερομόναχος Ιουστίνος

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>